

LEDČICKÉ NOVINY

Leden 2001

Slovo starostky

Vážení a milí spoluobčané, máte před sebou první číslo již třetího ročníku našich Ledčických novin. Věříme, že se pomalu staly čímsi, co vás tu a tam potěší, upozorní na změny v obci, na její radosti i bolesti a že jsou pro vás zdrojem mnoha informací. Chtěla bych vás těmito dnešními řádky přivzvat také letos do veškerého dění v Ledčicích. Jen tak se bude rozvíjet mezi námi vzájemná občanská pospolitost i hrdost na naši stále hezčí vesnici.

Velmi bychom chtěli splnit přání snad všech občanů Ledčic, které se týká vybudování vhodného sálu. Všechno je záležitost peněz. Snad v brzké budoucnosti zbuduje i na tuto občanskou vybavenost. Plány už jsou připraveny.

S potěšením musím říci, že se spořitelnou Reiffeisen a majiteli nemovitostí v naší obci bylo uzavřeno 151 smluv tolik potřebných k vybudování kanalizace v Ledčicích.

Jistě vás bude zajímat i to, že o naší obci v roce 2000 v tisku vyšlo celkem 78 článků. Máme radost z toho, že Ledčice nejsou místem, kde lišky dávají dobrou noc, ale že žijí svým, vůbec ne nudným, životem.

Mrzí mě, že si musím i postesknout. Ledčice trápí už několik let velká bolest – nepořádek na veřejném prostranství, jeho neoprávněný zábor například zaparkovanou těžkou techni-

kou, automobily, skládkami, haldami nejrůznějšího materiálu a podobně. Poslední termín dát tyto prostory do pořádku, je konec května. Od 1. 6. 2001 bude proti osobám, které znečišťují nebo zabírají tato místa, postupováno podle Vyhlášky č. 3/2000 o poplatcích za užívání veřejného prostranství. Chtěla bych ještě připomenout, že všechny obecně závazné vyhlášky obce Ledčice, které byly zveřejněny ve vývěsných skříňkách a řádně projednány a schváleny na veřejných zasedáních OZ, jsou kdykoliv k nahlédnutí na obecním úřadě. Vzhledem k tomu, že přesto nejsou jejich ustanovení poměrně často některými spoluobčany dodržována, budeme se navíc snažit, je v Ledčických novinkách postupně uveřejňovat.

A na závěr ještě zmínka pro ty, kteří házejí do kontejnerů rozmístovaných po obci opravdu kdeso (dokonce sedáčky, plasty, železo, suť, noviny, koberce...); do kontejnerů patří pouze kompostovatelný odpad. Pro to ostatní slouží ledčický sběrný dvůr nebo skládka na Uhách.

Prožijte hezky a v klidu zbytek zimy a až vysvitne jarní sluníčko, pustíme se opět do zvelebování naší obce. Na spolupráci se těší

Jiřina Michovská

Pozvánka na veřejné zasedání obecního zastupitelstva

Všichni jste co nejsrdečněji zváni na letošní první veřejné zasedání OZ, které se uskuteční již tradičně v budově Základní školy v Ledčicích, a to 8. února od 18,30 hodin. Program je opravdu pestrý. Hovořit se bude o finančním

rozpočtu OÚ na rok 2001, o prodeji obecního majetku, o chystaném sčítání lidu atd. Budete mít možnost nahlédnout do studie víceúčelového domu v Ledčicích, jehož součástí je i tolik potřebný společenský sál.

Malá ledčická

kronika

V lednu, únoru a březnu roku 2001 oslaví svá významná životní jubilea:

55 let Plicka Antonín čp. 90

60 let Šourková Marie čp. 18

70 let Jiránková Marie čp. 175

75 let Holubová Božena čp. 20
Milerová Jarmila čp. 202

80 let Hrnčířová Božena čp. 78
Urbanová Vlasta

81 let Plicka František čp. 55

82 let Ponertová Růžena čp. 30
Košťálová Marie čp. 172

**Blahopřejeme všem těmto spoluobčanům k jejich významným výročím
a přejeme jim hodně zdraví, klidu a pohody do dalších let.**

Co nového u obyvatel Ledčic?

V roce 2000 se z Ledčic odstěhovalo 7 lidí a 12 se jich k nám naopak přihlásilo k trvalému pobytu. Za celý rok se tu konala jenom jedna svatba. Tři manželské páry se rozvedly. Máme radost z toho, že se tu narodilo sedm nových

občánek: Miloslav Ohem, Martina Sypecká, Tereza Bušilová, Matěj Vrba, Igor Hillebrand, Adam Kaclík a Miloš Kovář. Všem mrňatům přejeme to nejkrásnější dětství, hodně zdraví, štěstí a lásky.

Vzpomínáme

Vždy, když navždy odejde člověk, pocítíme prázdno. Odejde-li dobrý člověk, je prázdno o to větší. Řady obyvatel Ledčic v roce 2000 opustili: Růžena Plicková, Antonín Král, Josef Budka, Božena Šimralová, Josef Došek, Jaroslav Bubeníček, Vlasta Štulíková a Hana Černá.

Čest jejich památce.

Ježíšmarjosef

V sobotu 10. března opět navštívíme divadlo Fidlovačka. Pod vedením významného režiséra Juraje Herze, jehož filmy Deváté srdce, Kráska a zvíře, Pasáž... všichni známe, tu byla nastudována komedie nejznámějšího světového humoristy současnosti, Ephraima Kishona, Ježíšmarjosef aneb Zaplať-pánbůh. Půjde tu o tzv. paternitní proces, kdy se má rozhodnout, kdo je vlastně otec Ježíše Krista.

Na lavici obžalovaných usedne samotný Bůh v excelentním podání Tomáše Töpfera. Hra srší vtipem a originalitou a určitě vás nezklamou ani vynikající výkony dalších herců: Petra Rychlého, Ladislava Trojana, Otakara Brouska, Zdeňka Maryšky a dalších. Lístky na představení v ceně 250 Kč (i s dopravou) si můžete zakoupit už nyní na obecním úřadě. Odjezd autobusu je ve 13,15 hodin z návsi.

Konec masopustu

V sobotu 3. března ve 14 hodin vyjde od budovy Obecního úřadu tentokrát s „živou“ hudbou průvod tradičních masopustních masek a završí tak období hojnosti, zábav a veselí. Konec masopustu znamenal i konec zimy a u nás se slavil vždy velmi bouřlivě. Následovala po něm totiž doba čtyřicetidenního postu, kdy se nemohlo jíst maso, nekonaly se taneční zábavy a nehrála hudba. Proto býval vrcholem

masopustu průvod nejrůznějších maškar celou vesnicí, při kterém se rozdávaly šišky a koblihy a popíjel všemožný „truňk“. Protože loňský masopustní průvod měl v Ledčicích velký úspěch, vylepšíme ho letos říznou hudbou „do kroku“, pochováním basy a možná i posezením v hospodě. Všichni jste co nejsrdečněji zváni a nezapomeňte také na patřičné „vyšňoření“.

Klub seniorů

Všichni dříve narození občané naší vesnice jsou srdečně zváni v neděli 25. 2. od 14 hodin do kulturní místnosti ledčické školy. Prožijí zde určitě hezké společné chvíle při hudbě a malém občerstvení. Pro naše starší spoluobčany bude připraveno i promítání videonahrávek z různých akcí pořádaných v naší obci. Mohou si také prohlédnout fotokroniku obce a nahlédnout i do ledčické kroniky založené panem Václavem Vysokým. Věříme, že se jim toto setkání zalíbí a budou se chtít „klubově“ vídat častěji, posedět si, poklábosit a zavzpomínat.

Dary na opravy kostela

Jistě vzpomínáte na vystoupení 24leté sopranistky Pavly Senič, studentky profesorky Naděždy Kniplové z pražské Hudební akademie múzických umění, za varhaního doprovodu 23 leté Daniely Kosinové, určitě vám utkvěly v paměti koledy v podání dětí z místní školy pod vedením Tomáše Kučery. Také díky jejich výkonům je dnes na kontě benefičních darů více než 12 tisíc korun. Je potěšitelné, že se pomalu stáváme většími patrioty Ledčic, že si vážíme historie své obce a že se snad díky malým i větším mecenášům podaří postupně opravit i vnitřek kostela svatého Václava.

POHLED DO HISTORIE

Hospůdko, hospůdko malá...

*Pije Kuba, pije Jan,
píjou už desátý džbán.
Coby oni nepili,
dyž sou z jedny dědiny.*

*Nepůjdu z hospody,
až bude den bílý,
až mě vyprovodí
moje potěšení.*

Odjakživa vyplňovala život venkovského člověka všední unavující práce. Od časného rána do pozdního večera den co den, za slunce, za deště, horku i chladu obdělával zemi a staral se o zvířata. Po šesti dnech práce přišel vytoužený odpočinek. V neděli se všichni očistili a převlečení do svátečního odebrali do „božího kostelíčka“. A pak, po slově božím, hospodář zatoužil i po slově lidském, po společnosti, po změně všedního života. Odcházel do krčmy. Ta byla hlavně pro domácí lidi. Jen občas se zastavil někdo cizí, světem jdoucí – krajánci, dráteníci, podomní obchodníci, písničkáři a nejmíc žebraři.

Lidé nesměli do roku 1780 bez povolení chodit mimo panství, zejména ne na pivo do krčmy na panství cizím, leda výjimečně, o pouti. Proto byly tehdy poutě tak oblíbeny. Člověk přišel jinam, mezi jiné lidi, do jiných poměrů. Ale i tehdy musel být před východem slunce opět doma, ve své vesnici.

Krčma byla středem života obce jak sousedského, tak úředního. V krčmě měl rychtář svůj stůl a tedy i svůj „úřad“. Tady se konaly taky valné obecní hromady a všechna úřední jednání. O svatbě směli za rychtářský stůl zasednout ženich s nevěstou.

Vesnická krčma se příliš neodlišovala od běžného domu. Musela mít sklep a místnost, kde se šenkovalo. To byl také největší prostor v domě. V teplejších měsících návštěvníci většinou seděli venku. Běžným zjevem v krčmách byly hazardní hry (karty nebo kostky). Rozmíšky mezi hosty často končivaly pranicí.

Již v roce 1580 napsal Vavřinec Leander Rvačovský z Roudnice kratochvilnou knihu se sáhodlouhým názvem

Masopust atd., která byla druhdy velmi ceněna a v době osvětcenské dokonce stavěna po bok Komenského Labyrintu. Ještě v minulém století byly některé zvláště povedené odstavce z ní znovu a znovu otiskovány. Největší péči ve své knížce Rvačovský vynaložil líčení Vožralce, čímž chtěl upozornit na největší slabost své doby, alkoholismus. Tehdy prý „holdoval truňku“ pán nepán ve svátek i ve všední den a každá událost, veselá i smutná, byla důvodem k pití až do

němoty. Velmi zkušeně a důkladně tu autor mluví o příznacích a následcích opilství, vybíraje přitom slova často velmi obhroublá. Ukazuje, jak jsou lidé po požití alkoholu bezmocní, tupí, nepřičetní. Víno nebo pivo prý „*zmocní se Vožralce, hází ním a strká jednak na tuto stranu ulice, jednak na onu, jednak na tento dům, jednak onen chtěc hlavou rozbořiti.*“ A často prý „*Vožravec, než domů dojde, se v blátě válí jako kteréśi domácí zvíře, a když se konečně dostane domů, nemoha na nohách státi, hází sebou, jako kozel rohy čelem do stěny trká. Když se do postele uvalí, kdež jak se rozehřeje, tak přirození jeho, nemohouc těch ožralých zbytkův snésti, musí to všechno, co vypil a snědl, ze sebe jako z koryta vylíti.*“ Líčení dalších následků už je pro nás četbou příliš silnou. Celá kniha je vlastně podivným spojením hrubého neotesaného humoru s náboženskou horlivostí. Všechny neřesti na světě jsou prý podle Rvačovského způsobeny jen zlobou ďábla, který má radost, když člověka svede k hříchu, nesnášenlivosti a nevázanosti.

Čechové vždy bývali pověstní jako zruční pivovarníci, o čemž svědčí tento starodávný recept na vaření piva, které se vařilo prakticky v každé domácnosti.

„Žena uvaří kotel vody, poleje slad v putně, přikryje putnu plachtou, aby to nevychladlo. Vše se dá opět do kotle a tak dlouho vaří, až se vidí, že jest dosti. Pak přistaví kadečku, do níž nahoře byl zapuštěn kříž a dýnko samé dírky. Nato se daly ovesné věchty a přes ně se precedilo. Tak sběhlo čisté pivo. Dalo se znovu do kotle a jak dobře vřelo, to se přidalo chmele. Jak to dobře sevřelo, vylilo se na troky,

zchladilo a přidalo se kvasnic. Pak se vlilo do beček a nechalo se, až vypotilo kvasnice.“

Už ve středověku bylo vaření piva v domácnostech zakázáno a přísně stíháno. „Právo várečné“ se udělovalo pouze měštům, klášterům a vrchnosti. Také název krčma se pomalu změnil na „hospoda“. Mohlo se tak stát teprve, když v roce 1780 pominulo tuhé poddanství zrušením nevolnictví císařem Josefem II. Nastala větší pohyblivost obyvatelstva, v hospodě už se smělo „hostovati“ přes noc. Ten, kdo v hospodě nebyl ubytován, musel dodržovat noční hodinu a odjet domů. „Noční hodina“ na vesnici nastávala velmi časně, již po deváté hodině večerní. Až Ministerským nařízením z 3. dubna 1855 ř. z. č. 62 bylo ustanoveno, že veškeré hostince mají být v jistou hodinu (o půlnoci) uzavřeny a po této hodině se tam nesmějí trpěti hosté. Předpis se nevztahoval na tzv. „formanky“, které měly otevřeno, jak bychom dnes řekli, non stop. Chtěl-li některý šenkýř žádat o výjimku z noční hodiny, byla mu určena jistá taxa, kterou musel odevzdávat chudinským ústavům.

Hospoda také začala být postupně především místem zábavy. Čas od času se tu pořádaly „muziky“ a oslavy posvícení, poutí, masopustu či dožíněk. Mudrovalo se zde o životě, povíдалo a naslouchalo. Život obecně se vyznačoval mnohem menší uspěchaností než dnes. Lidé měli více času pro sebe i pro své bližní. A to i přesto, že se více, a hlavně poctivěji, pracovalo. Ve vzájemných vztazích byla úcta, slušnost a zdvořilost. Lidé tehdy žili mnohem skromněji ale mnohem více jako lidé.

Bývalá hospoda u Bendů

Každá hospůdka byla jinak útulná, každá byla něčím „originál“. O tom by mohli vyprávět i ledčičtí pamětníci. Vždyť například před druhou světovou válkou bylo v naší vesnici šest hospod: Na Cikánce, Říp u Bendů, Na peci, Nové Vinohrady, U Hodků, U Staňkovských, a přesto se krásně užívaly. Každá z nich měla své štamgasty, kteří tu měli své pevné místo, jež odpovídalo jejich významu a postavení v obci.

Kolem samotné návsi byly hned tři hospody: „Říp“ u Bendů, kde byl i prostorný sál s balkonem a kde měl také své domovské „sídlo“ podporovací a vzdělávací spolek Říp. Ještě před Bendovými patřil celý objekt rodině Zemanových. Dnes dům patří panu Dvořákovi z Prahy, který jej využívá jako chalupu. Další hostinec vlastnil pan Antonín Staňkovský. Byl ve stejném domě jako současná „Krušovická hospoda“ Šourkových. Jen vchod měl z boku, od bývalé kovárny, nynějšího sídla firmy Post design.

K návsi se přimykala ještě hospoda „Na peci“ v dnes již neexistujícím Husákově statku, který stával v místech, kde je dnes bytovka č. 51 (bydlí tu Frühaufovi, Vlnařovi a paní Mňuková) a zahrada pana Vereše. Hospodu měl v nájmu pan František Došek.

Nedaleko ledčické „opatrovny“ byla hospoda snad odedávna. Zmiňuje se o ní i Ludvík Lát ve své knize „Na ledčické faře“: „*Nejčastěji k nám chodíval Satranův Vašíček, syn hostinského, který měl hostinec hned přes ulici naproti*

faře.“ Satranova hospoda později nesla název „U Hodků“ podle jména nového majitele, Josefa Hodka. Dům dodnes patří tomuto starobylému ledčickému rodu, ale dávno už se tu nešenkují. Těmuž rodu patřila i hospoda „Na Cikánce“, kterou dnes vlastní manželé Klimentovi.

Významným hostincem v Ledčicích byly „Nové Vinohrady“ s velkým sálem, kde se ještě před nějakým tím rokem odbyvaly místní bály, dětská vystoupení, veřejné schůze a podobně. Tento objekt patřil rodině Postráneckých a Doškových. Dnes tu bydlí pan Miroslav Postránecký, kterému byl dům vrácen v restituci, ale hospoda už zanikla.

V současnosti se „na pivo“ chodí pouze na tři místa: „Na Cikánku“, do „Krušovické hospody“ a k „Šemíkoví“ – výčepu pana Stanislava Klementa. Každý den se tu scházejí pánové, kteří nechtějí pouze uhasit žízeň, ale také být ve společnosti a „vést řeči.“ O ženských, o fotbale, jaké se urodily brambory, ale i řeči přímo státotvorné. Nalézají tu okamžitá a jednoduchá řešení běžných starostí, ale i otázek celoplanetárních. Jsou to páni svého času, kteří dělají, co je baví. Rýpou se v zemi, coby místní Edisoni montují různá hejblata, vylepšují své domy. Večer pak pěkně po sousedsku klábosí, sledují fotbal, sázejí se o cokoli, chystají si gurmánské speciality. Někdy se nepohodnou, jindy dokáží být velmi vstřícní a nabídnout pomocnou ruku. Ale hlavně jsou to lidé, kteří by většinou venkov, svoje někdy zatracované Ledčice, za nic na světě nevyměnili.

Plynofikace Ledčic

Protože už nás co nevidět čeká zavedení plynu do naší obce, přicházíme s návrhem, jenž by mohl každé rodině, která se do plynofikace zapojí, ušetřit nějaké peníze. Každý ví, že čím více zboží se nakoupí, tím je levnější. Princip takovýchto množstevních slev lze využít i při nákupu plynových kotlů, výstavbě tzv. kiosků s hlavním uzávěrem plynu a podobně. Obecní zastupitelstvo proto předpokládá svolání schůzky občanů se zástupci firem, které by mohly výše

uvedený sortiment i slevy nabídnout. A bude na každém stavebníkovi, zda nabízené služby a informace využije, či nikoliv. Ještě jeden problém bude nutno vyřešit. Každý „kiosk“ musí být volně přístupný, což by v mnoha případech nebylo možné z důvodu předzahrádek a jiných komplikací. I o tom bude jednat výše uvedená připravovaná schůzka, se kterou můžete počítat zhruba v měsíci březnu. Termín bude upřesněn hlášením místního rozhlasu.

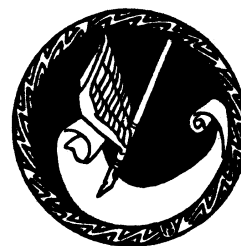
Knihovna je tu pro nás

Knihy jsou čím dál dražší a půjčovat si je, se tedy zdá mnohem výhodnější. V roce 2000 byly nakoupeny nové knihy v celkové hodnotě 5717 Kč, které, kromě jiných, čekají i na vás každou středu od 15 hodin.

Jak dopadl jarmark

Určitě vás bude zajímat, že při nákupech na vánočním jarmarku pořádaném 1. – 3. 12. 2000 v tělocvičně místní školy jste „utrátili“ téměř 30 000 korun. K dispozici tu byly výrobky ze dřeva, kovu, keramiky, ale i malované miniatury, stříbrné šperky, fajáns, knihy a textil. Věříme, že i další ročník vánočního jarmarku bude stejně úspěšný.

Aktualitky

Posyp chodníků v zimě

Upozorňujeme vlastníky a správce nemovitostí na Zákon o pozemních komunikacích a na Obecně závaznou vyhlášku č. 4, podle kterých jsou povinni zajistit schůdnost přilehlých chodníků a komunikací podél své nemovitosti v šířce 1,5 metru.

Jako posypový materiál lze používat písek nebo sůl, v žádném v případě však popel. Písek na posyp je rozmístěn v těchto místech obce:

- Hajkov – u trafostanice,
- Vinohrady – vedle bývalého pohostinství Postráneckých,
- Lada – u rybníka,
- náves – u moštárny,
- za kostelem – u márnice,
- Dolánky – u bývalé pošty,
- za Bartošovic stodolou,
- Cikánka – u trafostanice.

Nezapomeňte na poplatky

Blíží se termín, kdy musí být zaplaceny poplatky za odvoz a likvidaci domovního odpadu – 15. únor 2001. Letos musely být tyto poplatky z důvodu navýšení cen firmou, která odpad odváží, upraveny takto:

dospělý občan:	310 Kč za rok,
dítě do 15 let:	190 Kč za rok,
„chalupáři“:	500 Kč za rok,
podnikatel na základě uzavřené smlouvy s OÚ:	1700 Kč za rok.

Poplatky za psy zůstávají stejné, tj. 60 Kč za rok. Zaplatit je nutno do poloviny dubna r. 2001. Přikoupit lze i psí známky v ceně 6 Kč.

Daň z nemovitosti se opět hradí finančnímu úřadu, ale složenky si můžete vyzvednout na Obecním úřadě v Ledčicích během dubna.

Sčítání lidu – všechny informace budou tajné

Připravované sčítání je osmým od vzniku Československé republiky v roce 1918 a zároveň prvním v samostatné České republice. Je to nezbytná statistická akce, která přinese mnoho údajů, které nelze jinak efektivně zjistit. Statisticy se dozvědí detailní informace o vývoji struktury obyvatelstva na příklad z hlediska věku, počtu dětí, rodinného stavu, pohlaví, vzdělání, národnosti nebo i náboženského vyznání, ale také třeba i to, jak se mění vybavení domácností, či jak je to s dopravou lidí do zaměstnání, telefonizací, obydlí domů a bytů, energií používanou k vytápění a podobně. Výsledky poslouží na příklad k porovnávání naší životní úrovně s EU a ostatním světem. Sčítání se uskuteční na celém území republiky k 1. březnu a vztahuje se na všechny osoby, které mají v rozhodný okamžik (tím je stanovena půlnoc z 28. února na 1. březen 2001) v České republice trvalý nebo dlouhodobý pobyt,

dále na všechny domy označené popisným číslem a určené k bydlení a na všechny další domy nebo objekty označené evidenčním číslem, nebo i bez čísla, jestliže v nich někdo v době sčítání bydlel. Totéž se týká i všech bytů a přístřeší. Proto u dveří každé domácnosti v naší obci zazvoní jeden z komisařů Českého statistického úřadu, od kterého si jste povinni převzít formuláře s 25 otázkami a dohodnout se s ním, kdy si je zase vyzvedne. Sdělit informace pro řádné sčítání lidu je ze zákona povinné a lidem, kteří to odmítnou, hrozí pokuta 10 tisíc Kč. Nejste ovšem povinni zvát sčítacího komisaře do bytu, tiskopisy od něj můžete převzít třeba na chodníku. Všichni, kdo se v souvislosti s prováděním sčítání seznámí s vašimi individuálními údaji, jsou vázáni mlčenlivostí, za jejíž porušení mohou dostat pokutu až 200 tisíc Kč. Tato demografická akce je považována za největší v dějinách Českého statistického úřadu.

Ledčická základní škola v roce 2000 z pohledu čísel

V tomto školním roce 2000/2001 do první až páté třídy místní školy dochází 29 dětí. Jaké byly finanční náklady na provoz školy v minulém kalendářním roce?

Výdaje na:

knihy, tisk, plavání	16 062,90 Kč,
drobný investiční majetek (nábytek, pomůcky)	19 220,00 Kč,
opravy, údržba, zahrada	92 825,20 Kč,
koks	60 475,50 Kč,
elektřina	5 877,00 Kč,
telefon	10 000,00 Kč,
revize, kontroly	5 900,00 Kč.

Náklady na žáky, kteří dojíždí do Roudnice činily 45 526 Kč, na ty, kteří jezdí do Straškova 2808 Kč.

Poděkování

paní Kolářové – za dřevěné ozdoby do mateřské školy,
paní Soldánové – za zlaté a barevné papíry pro MŠ a ZŠ,
paní Marii Budkové – za čtvrtky do mateřské školy,
panu Rubínovi – za med do školní jídelny,
panu Šebestovi – za vyřezávaný stromek do mateřské školy,
paní Říhové – za ořechy pro děti z MŠ a ZŠ,
panu Marešovi – za stromečky na výzdobu kostela,
paní Veverkové – za poskytnutí výšivek na vánoční výstavku,
paní Veverkové, Jansové, Justové, Sirové, Kučerové – za prodej zboží na vánočním jarmarku,
Tomáši Kučerovi – za kvalitní vedení pěveckého kroužku při ZŠ a krásné vystoupení s dětmi při vánoční mši v místním kostele,
paní Jiřině Sirové – za knihy do ledčické knihovny,
Romaně Postránecké – za restaurování 18 figur staročeského betlému,
panu V. Postráneckému – za zhotovení dřevěných „jesliček“ do ledčického kostela a mečů pro divadelní vystoupení dětí na vánoční besídce ZŠ,
panu Antonínu Salačovi – za osvětlení „jesliček“, kulturní místnosti ZŠ a výměnu zářivek ve třídách,
panu V. Vovsovi – za výhodnou sponzorskou smlouvu MEVY s. r. o. a ZŠ, dále pak za propagační materiály a dárky ZŠ a OÚ,
paní Evě Chmelové – za stálou přízeň dětí z místní ZŠ a MŠ a za vánoční kolekce, cukrovinky apod.,
panu Kořínkovi – za ovoce pro děti MŠ a ZŠ,
paní Věře Šimonové – za věnování Encyklopedie českého jazyka kronikářce obce,
všem občanům, kteří svými finančními dary přispěli dětem do „kasičky“ na vánoční besídce i vánočním jarmarku i těm, kteří přispěli finančními dary na benefičních akcích pořádaných v kostele sv. Václava (koncert P. Senič, Vánoční mše, Tři králové).

Co nám řekl dotazník

V říjnovém čísle Ledčických novinek 2000 jsme vás žádali o laskavé anonymní vyplnění otištěného dotazníku. Vyjadřovali jste v něm svůj názor na úroveň služeb poskytovaných Obecním úřadem v naší obci. Je potěšitelné, že na naši výzvu zareagovalo 41 domácností. Po pečlivém zpracování všech údajů vám dnes můžeme předložit výsledky vašeho hodnocení. Některé dotazníky neodpověděly na všechny části dotazníku s poznámkou, že nemohou být posouzeny z důvodu nevyužívání nebo neznalosti těchto služeb. Přesto vám všem, kteří jste se akce zúčastnili, patří veliký dík. Vašich názorů bude dále využito. A co si místní občané nejvíc přejí? Co by v obci vylepšili nebo změnili? Co Ledčicím nejvíc schází? Posudte sami, zde jsou některé z vašich písemných poznámek:

opravit chodníky a silnice, zlepšit pořádek u kontejnerů na sklo, postavit sál, postavit kulturní dům, zlepšit autobusové spojení (nejkritičtější je tento stav v sobotu, neděli, dojíždění na směny), vybudovat kanalizaci, vybudovat klubovnu pro mládež, vybudovat hřiště pro děti předškolního věku, zpomalit průjezd obcí vystavěním retardérů, zamezit noční hloučností v obci a používání petard, nepořádat zábavy na školním hřišti kvůli využívání tamějšího WC z hygienických důvodů, zamezit zlodějině v obci a na zahrádkách, zlepšit vztahy mezi lidmi (tenhle problém je ale v moci každého z nás).

Na otázku, kde by měla probíhat veřejná zasedání OZ, bylo 27 respondentů pro pořádání ve škole, 4 pro pohostinství a jeden pro to, abychom se scházeli jinde, ale neví, kde.

K reformě veřejné správy: 36 ledčickým občanům by vyhovovala Roudnice, pět Kralupy a Mělník nikomu.

Hodnocení úrovně služeb uvádíme opět v tabulce vždy s počtem hlasů.

	velmi dobře	dobře	špatně
Knihovna	20	6	
Škola	20	8	
Mateřská školka	18	7	
Školní jídelna	9	11	2
Hřiště	15	10	3
Péče o kulturní památky	27	7	
Péče o hřbitovy	28	9	
Veřejné osvětlení	17	16	3
Místní rozhlas	18	16	4
Ledčické novinky	29	9	
Veřejná zeleň	23	14	
Odvoz a likvidace odpadu	19	16	
Úroveň obchodů	18	14	1
Úroveň pošty	12	16	7
Úroveň pohostinství	3	14	6
Spojení veřejnou dopravou	1	4	31
Bezpečnost občanů	2	18	6
Pořádek v obci	8	23	4
Nabídka kulturních akcí	19	15	
Dodržování lidových tradic	21	13	
Úroveň místních komunikací	1	8	24
Čistota ovzduší	2	17	8
Spokojenost s prací pracovníků OÚ	15	16	
Spokojenost s prací zastupitelstva	15	15	2

Ludvík Lát – Na lečické faře (9)

Vzpomínky farářského syna, v Českých Budějovicích 1926, nákladem vlastním, – výtiskla knihtiskárna A. Vimra

Když babička přijela do Prahy, chtěli tito dobří mužové, aby jim dala kufr, že jej prohlédnou, co v něm veze. Tu se Heranka do nich dala, co si to myslí, ona že není tak hloupá, aby každému darebovi a zlodějovi věřila. Ještě že jí všechny urážky odpustili, takže to dobře dopadlo a babička šťastně i s kufríkem přijela do Lečic. Nikdy prý nebyla tak šťastná, jako tenkrát, když se po tak dlouhé době z takové dálky vrátila. Však si dala slovo, že už víckrát nikam nepojede. A skutečně, své slovo splnila. Nejela již nikdy nikam přes noc.

Jinak však byla babička filosof. Na všechno měla úsměv a radostnou odpověď. Proto snad byla ve své chudobě šťastnější, než mnohý boháč, ač musila někdy těžce vydělávat svůj chlebiček. Ptal jsem se jí jednou, čím by chtěla být, kdyby se ještě jednou narodila. „Zase Herankou, mladý pane“. A chtěla-li by zase být živa tak, jako byla v tomto životě, v chudobě, práci a někdy i v těžké dřině. „I ano, jen kdyby Pán Bůh zase zdraví dal.“ A zase v Lečicích? „Zase v Lečicích. Jenom v Lečicích.“

Ano, babička Heranka milovala svou rodnou ves. Budiž jí země lehkou!

Tetinka Ivány

Za starých dob bývaly celé Lečice evangelické, až na nějakou rodinu. Když po dobách náboženského útisku osvícený císař Josef II. vydal „toleranční patent“, tj. zákon o náboženské snášenlivosti, přihlásily se skoro celé Lečice k víře předků. To však onen zákon nedovoloval. Vláda rakouská se asi bála, aby se lidé příliš nerozvzpomínali na doby dávné, kdy předkové měli nejen víru, ale i vládu věcí svých a úplnou samostatnost. Víra předků měla zmizet s povrchu zemského, ať už víra husitská nebo bratrská. Dovolovali se pouze „víry“ cizího, nikoli domácího, českého původu. A sice vyznání švýcarské čili reformované neboli helvetské, ježto Švýcarsko se latinsky jmenuje Helvetia. Těmto evangelíkům helvetského vyznání říkalo se také zkrátka helveti (Švýcaři), což mělo být pohanou, ale ve skutečnosti bylo pochvalou. Jeť Švýcarsko zemí svobody a pokroku již ode dávná.

Kromě vyznání helvetského mělo právo také vyznání luterské. Lečičané dali přednost Švýcarsku a přihlásili se k víře švýcarské. A sice skoro všichni, právě tak, jako to učinili obyvatelé Krabčic, asi půldruhé hodiny vzdálených. I v sousedních podřipských obcích mnozí stali se

evangelíky tohoto vyznání, kdežto luterská církev mnoho sympatií neměla, snad pro svůj německý původ.

Tito čeští „Švýcaři“ neměli zpočátku svých duchovních. Pozvali si tedy duchovní z Uher, kde švýcarské vyznání bylo přijato už dříve. A milovali jak tyto kazatele, tak i svou církev. Lnuli k ní láskou nadšenou a obětavou, třebaže jak v církvi, tak i u duchovních byly leckteré nedostatky.

Kostelík lečický byl malý, nízký a bez věže, jež byla zákonem zakázána. V kostele bylo vše zařízeno jednoduše ale pěkně. Starobylé varhany, lavice a kůr, čili kruchta, také křtitelnice a kazatelnu koupili lečičtí evangelíci v jakémsi zrušeném klášteře. Bylo to vše v barokovém slohu řezáno a umělecky omalováno, pouze lavice nebyly natřeny, ale i jejich dřevo, stářím omšelé, mělo pěkný vzhled. Kostel býval vždy přeplněn, ať už o dopoledních bohoslužbách, ať při odpoledních nešporech. Bývaly plny lidí i obě kruchty, jak zděná, tak dřevěná, lososově růžovou barvou natřená a vyřezávanými sloupky podepřená, na níž trůnily pestře omalované varhany.

Láska evangelíků k církvi a víře byla tak pověstná, že se říkalo o věci nebo člověku: „Drží se jak helvetská víra pod Řípem.“ Znamenalo to pevnost, trvanlivost, vytrvalost a houževnatost.

Jenže Lečice potkalo neštěstí. Skoro celá ves opustila „víru“ nejsvobodnější země a přijala jho, proti němuž svobodomilovní předkové tak houževnatě se vzpírali a bojovali. Evangelíků zůstalo tam jenom docela málo a starý kostel zel prázdnotou. Jenom o Božích Hodech tlačili se v něm evangelíci z okolních vesnic, z Břízy, Spomyšle, Jeňovsi, Černoušky, Sazené, Nové Vsi, i jiných vesnic u Slaného, Velvar a Mělníka. Ale Lečičané o nedělích do kostela chodili málo a jenom při pohřbech se shromáždili v plném počtu.

Neštěstí na Lečice přišlo skrze ženy a sice mladé a hezké dcery Iványho. Byly čtyry, maminka jim umřela a tatínek zůstal vdovcem. Svě dcerušky měl rád láskou příliš shovívavou a slabošskou. Nevychovával jich proto tak, jak bylo potřeba a slečinky „zdivočely“.

Otce neposlušaly a dělaly mu hanbu. Když se mu doma zastesklo a odjel navštívit některého známého, dělaly doma, co se jim zachtělo. Přenocoval-li otec mimo dům, zvaly si dcery známá děvčata a známé hochy a pořádaly taneční večírky. Kolovrátkář jim hrál a mládež tančila dlouho do noci, někdy až do rána.

pokračování příště